

מאמר

את פני אדן ה' 'דא דא רבי שמעון

ביאורים יקרים,
דרושים נחמדים, רמזים נפלאים,
סובב הולך באור היוקד בענינא דיומא
מלהיב הלבבות בקדושת היום,
בהילולא דבר יוחאי,
עפ"י תורת אור שבעת הימים
רבינו הבעש"ט זיע"א ותלמידיו הק

עיה"ק ירושלים
תשע"ה

מאמר

את פני אדן ה' 'דא דא רבי שמעון

ביאורים יקרים,
דרושים נחמדים, רמזים נפלאים,
סובב הולך באור היוקד בענינא דיומא,
מלחיב הלבבות בקדושת היום,
בהילולא דבר יוחאי,
עפ"י תורת אור שבעת הימים
רבינו הבעש"ט זיע"א ותלמידיו הק'

בחמלת ה' עלי
משה יעקב ברנסדופר

עיה"ק ירושלים
תשע"ה

להערות: 050-4131411

5389090@gmail.com

ל"ג

את פני אדון ה'

בעומר

א

מאמר

את פני אדון ה' "דא רבי שמעון בר יוחאי"

ל"ב

כל יתמלא גיל, בהגיע עת נועם ורצון בהארת אור המאיר, לחזות במחזה שנה בשנה האדיר והכביר, ישראל אשר כך אתפאר מצפין לצפון לייחל ולהעתיר בתפילות ובתחנונים, ישראל על סגולתו על כל שבטיו וגווניו זקנים ונעורים צועדים ונוחרים, אל תוך האור מופלא אור היוקד הם יוקדים, בשש מעלות לטהרות זו למעלה מזו עולים ומעפילים 'לעלות ולראות' בקודש הקדושים, לכבוד התנא האלוקי 'רבי שמעון' אור האורות באבוקות ולפידים אותו מקדמים, לממש ולבקש את שטבע במטבע הלשון 'יכולני לפטור את כל העולם כולו מן הדין', להתקרב ולהתבשם מאור זיו 'תורתו מגן לנו' הבוהק המזהיר ו'הזוהר' אשריכם ישראל – 'לפני מי אתם מטהרים', יחד עם רבו 'רבי עקיבא' שעלה למרום עבור השכינה בעצם 'יום הכיפורים', והעיד רבי שמעון 'שנו מדותי שמדותי תרומות מתרומות מדותיו של רבי עקיבא' כי ממנו כולם שואבים, והעיד בו רבי עקיבא 'דייך שאני ובוראך מכירין כוחך' כמים פנים אל פנים, ועתה באו 'כולם כאחד' בהילולא דבר יוחאי להיות ששים ושמחים, ובכל עוז 'למעלה מדרך הטבע' מכרכרים ומפזזים, 'בר יוחאי' 'אמר רבי עקיבא' עד כלות הנפש להתענג על ה' בכיסופים.

לכן כל דורש מבקש ומשכיל, השואף משתוקק להיכנס לפנים להכיר, את עיצמו של 'יום הקדוש' לכולם הוא המשכיר, לשאוב מלוא חופנים למכביר, על כן מתחילה עלינו להביט בדברי מאורי הגולה מורשה להנחיל, מה שהאירו בתורתם לפרש ולהגדיל, משמעות כוחו ועיננו של זה היום הבחיר, ויתקיים בנו 'גל' עיננו ביום הג'ל 'אביטה נפלאות מתורך' מכחו דרשב"י.

[א]

רבותינו תלמידי הבעש"ט זע"א קבעו בו מסמרות שזה יום ל"ג בעומר הוא יום פטירת הרשב"י – ימי הספירה מ"ט ימים המתחלק ל"ב טו"ב – מיום הל"ג מתחיל להתנועץ אור זיו קבלת התורה – ויעקב אע"ה נאמר שקרא 'גלעד' הרמז על יום ל"ג בעומר ו-ע"ד הוא מלשון עד"י עדיים – וזאת הצפין הקב"ה האור כי טוב כבר בתיבת בראשית תינא אלקי רבי שימנעון ביר יוחאי.

ראשיתו של זה היום, הוא יום ברב 'בעל התניא' בסידור הרב, בעל 'פיטרתו' של רשב"י וכפי 'הבני ישכר', בעל 'המנחם ציון' בשם שנמסר לנו מידי רבותינו ראשי אלפי רבו הק' רבינו מנחם מענדל מרימנוב ישראל תלמידי הבעש"ט הק' זיע"א, זיע"א, בעל 'האמרי נועם', בעל אשר 'קבעו בו מסמרות', כך מבואר 'הפרי צדיק' הרבי ר' צדוק הכהן, בעל

תורתו מנן לנו

א. וזל"ק, מנהג ישראל אשר התלמידים בני בי רב יורו בקשת ביום הזה [ל"ג בעומר], והנה שמעתי מאת כבוד אדומ"ו הרב הקדוש מהרמ"מ צוק"ל הטעם הוא כי בימי רבי שמעון לא

'העטרת ישועה' בעל 'הליקוטי הלכות' ועוד רבים זיע"א, כן יש לציין שאף מצינו כך מפורש בדברי הרבי ר' יונתן אייבשיץ זיע"א (יערות דבש ח"ב דרוש שני) וז"ל קודשו, ויום ל"ג בעומר הוא הילולא דרשב"י 'כי מת אז', והיה למעלה הילולא הנערה באה אל המלך. וראוי לכל איש הירא וחרד לשום אל לבו יום ההוא לשוב בתשובה, כי זכות רשב"י מסייעת להבא לטהר, ולא לבלות זמן בעו"ה בהבלי עולם, אשר הוא לצדיק לצער, על כל פנים מלאכי השרת רוצים במיתת הצדיק, כמבואר בגמרא (כתובות קד ע"א) אראלים ומצוקים תפסו בארון הקודש, עכ"ל.

וזה היום עשה ה' נגלה ונשמחה בו 'היום' אשר בו נפתחים מעיינות החכמה וכמו שהובא בספה"ק 'גל' עיני ואביטה נפלאות מתורך הוא מסגולת זה היום הק'.²

ואולם עוד מאלפינו בינה בעל 'הבני יששכר' זיע"א וזה לשונו הק', והנה ימי הספירה הם מ"ט ימים מנין ל"ב טו"ב הנלמד על הטוב הכללי מן תיבת בראשית עד וירא אלקים כי טוב, הוא הטוב הכללי אל התורה אשר בה גנוז האור הטוב, על כן צונו הש"י לספור קודם מתן תורה מ"ט ימים מנין ל"ב טו"ב, אין טוב אלא תורה וכו' ויש בתורה ל"ב נתיבות חכמה וכו' ועל כן להבנת התורה צונו הש"י לספור מ"ט ימים (מנין ל"ב טו"ב) ואח"כ הוא יום קבלת התורה.

ומוסיף 'הבני יששכר' זיע"א, ועתה אתה ברוך ה' קורא נעים תשכיל ותבין אשר ביום זה (ה-ל"ג) התחלת התגלות 'הטוב' של התורה שנגזר בה האור כי טוב וכו', הנה רבי שמעון בן יוחאי קראוהו 'בוצינא קדישא' כי על ידו נתגלו באיתגליא

תורתו מנן לנו

נראתה הקשת [ירושלמי ברכות פ"ט ה"ב] והנה ביום עלייתו למרום עושין הסימן הזה ע"כ דבריו.

ב. כתב זקני הקדוש רבי יששכר שלמה טייכטאל זיע"א בעל ה'משנה שכיר' הי"ד (מועדים ל"ג בעומר) וז"ל, בעזה"י ל"ג בעומר תרצ"א, אעתיק מה שמצאתי בספר הק' וילקט יוסף להגאון הק' רבי יוסף אבדק"ק קאסאן ז"ל [אות קפ"ב] שכתב בזה"ל, שמעתי דבר נכון בשם הגאון בעל חתם סופר זצ"ל, דבמסכתא שבועות יש מ"ט דפין כמנין ימי העומר, ונמצא שדף ה-ל"ד שייך ליום ל"ג בעומר, שהמסכתא מתחלת מדף ב' ושם נאמר רבי שמעון אומר חייב כאן וחייב בפקדון וכו', מחכו עלה במערבא מאי חוכא וכו' עיין שם, וזהו החוכא דמחכו שהיתה הילולא דרשב"י בל"ג בעומר, ע"כ שמעתי ודפח"ח. ועיי"ש שהוסיף לבאר דבריו הקדושים עפ"י נסתר והם מדוברים עפ"י חכמה נפלאה עיין שם.

מלך המשיח בזכות התעסקות בהאור
כי טוב אשר השאיר בוצינא קדישא
לברכה ולחיים ולאור לכל ישראל.

ובזה תבין מנהג ישראל תורה הוא
להדליק נרות ומאורות ביום זה,
לכבוד האור כי 'טוב' שמתחיל
להתנוצץ ביום זה היקר ל"ג בעומר
טו"ב ימים קודם מתן תורה, ולכבוד
נשמת מאור התורה בוצינא קדישא
אשר נתגלה ביום הזה, וביום הזה עלה
לשמי מרומים והוא יומא דהילולא
דיליה לאורו נסע ונלך, לכבוד ספרו
הקדוש זהר המאיר ומבהיק מסוף
העולם ועד סופו (אשר כתב רבי אבא ביום
הזה), והוא מאיר לנו בגלותינו עד כי
יבא משיח צדקנו וכו', ותבין לפי"ז
אשר נתאמת לנו מאנשי אמת אשר
השמחה ביום הזה על ציון רבי שמעון
בן יוחאי היא שלא כטבע, דכתיב אור
צדיקים ישמח (משלי יג ט). עכ"ד הק'.

ועיין בתיקונים שמבואר שבתחילת
'מעשה בראשית' נאמר ל"ב
פעמים אלהים ורק אח"כ נאמר גם
הוי"ה בלבד, [ובכך נתפרש לי דברי

סודות התורה הוא סוד האור כי טוב
הגנוז בתורה, על כן נקרא ספרו הקדוש
'זהר' אור המבהיק מסוף העולם ועד
סופו אור הטוב הגנוז בתורה, על כן
יומא הדין טו"ב ימים למתן תורה אשר
מתחיל להתנוצץ האור כי טוב בתורה
וכמש"ל הנה יום הזה ל"ג בעומר יומא
דהילולא דרבי שמעון בן יוחאי, בו
ביום עלה לשמי מרומים, ומסתמא
ביום זה נולד גם כן כי הקב"ה יושב
וממלא שנותיהם של צדיקים מיום אל
יום (ר"ה יא.), הנה בו ביום שמתחיל
האור כי טוב להאיר מן התורה היינו
טו"ב ימים קודם מתן תורה, בו ביום
נתגלית הנשמה הקדושה בעולם אשר
תגלה דרך 'אור כי טוב' בתורה, על כן
נקרא הקדוש ההוא 'בוצינא קדישא'
(היינו נר הקדוש), בו ביום עלה לשמי
מרומים וצוה לרבי אבא לכתוב כל
הגנוזי נסתרות אשר נתגלו להשאיר
ברכה מהארת האור הגנוז (כי טוב), כד"א
מה רב טובך אשר צפנת כו' (תהלים לא
ט) שמור לנו ולבנינו עד יתגלה במהרה
אור משיח צדקינו כמו שאמרו רז"ל
ויאמר אלקים יהי אור, זה אורו של

תורתו מגן לנו

ג. וראה עוד בדברי רבינו קדוש ישראל בעל ה'עבודת ישראל' זיע"א בפרשת בהר בבאור ענינא
דהאי יומא וזל"ק, הנה כתיב (שיר השירים א, ב) ישקני מנשיקות פיהו כי טובין דודיך מייך, כי
ידוע ענין ה-כ"ד אלף תלמידים של רבי עקיבא היה על שלא נהגו כבוד זה בזה, והיו בחינת
כ"ד הנקרא לשון עיגול בש"ס, ורומז כי דברים עגולים לא יצוייר בהם החיבור כידוע ובחינה

ל"ג את פני ארון ה' בעומר ה

הכתוב שאמר דהע"ה ל"ב טוהר ברא והנה מעתה יש לנו משמעות חדשה
לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי, למה שטבע הרשב"י 'ליוכלני
ש-ל"ב פעמים אלהים היה בתחילת לפטור את כל העולם מן הדין' דהלא
הבריאה, וזהו ה-ברא, וע"י שראה עבור רבי שמעון הרי היה הבריאה
הקב"ה שהעולם לא יתקיים, אזי שיתף וכמו שמבואר בס' 'נעשה אדם' נאמר
מידת הרחמים, ומימלא נעשה ורוח 'בעבורך', והיינו הענין דעד עכשיו היה
נכון חדש בקרבי]. הדין ל"ב אלהים אולם משבא רבי

תורתו מגן לנו

זו כעין שבירת הכלים. והגם שכתב האריז"ל ששורשם מאות א' והיא אות המיתוק, עם כל זה
אין סותר דברינו הנ"ל, כי גם שבירת הכלים היו לצורך קיום והעמדת עולמות חדשים, כמו
שאמרו (כלים פ"ב מ"א) שבירתן זה טהרתן, עד שהעמיד אותן רבי שמעון בר יוחאי וחביריו.
ולכך הוצרכו להיות נשמות גדולות שיוכלו לעלות אחר כך למקורם על ידי רבי שמעון בר
יוחאי וחביריו, ובודאי רבי שמעון בר יוחאי וחביריו היו מעלים אותם החברים ותיקנו אותם,
כמו שאמר (וזהו ח"ג קכח א) אנן בחביבותא תליא, והחיו אותם מירידתם על ידי אות ט' שהוא
אות טוב וחיים. והגם שכתב האריז"ל שרבי שמעון בר יוחאי וחביריו היו מגבורות דגדלות,
כן הוא כי האהבה צריכה להיות בהתחזקות גדול שלא יוכל שום קטרוג לבטלה, כמו שכתוב
(שמות טו, ו) ימינך ה' נאדרי בכח. ונמתקים הדינים בל"ג בעומר על ידי השם כד"ט הנ"ל העולה
גל עיני וגו' כנ"ל. וכן אמר הרב הצדיק מו"ה לוי יצחק נ"י שבל"ג בעומר הוא גמר הספירה
יום ה' בשבוע ה', ואילו הבירורים נעשים על ידי בני ישראל השוחרים ומבקשים ניצוצות
הקדושות מהשחרות, והם יפה כלבנה.

ועוד הוסיף לבאר (בליקוטים) וזל"ק, והואיל וסיימתי הלכה זו בל"ג בעומר, ואומרים שם העולם
בענין גלימא דעמריה ושחוקיה (שבועות ו ב), אומרים שהוא רמז לל"ג בעומר. והוא נרמז בג"ל
ימ"א דעמריה ושחוקיה, היינו שראוי לשחוק בו. אודיעו דבר אחד ממשנתי שהבנתי מכתבי
קודש האר"י זלה"ה שיש לי בענין כ"ד אלפים תלמידי רבי עקיבא. הנה שורשם כולם מצירופי
אלהי"ם, כי יש באלהי"ם ק"ך צירופים בכל אות כ"ד צירופים. והנה באות א' יש כ"ד צירופים
באלפ"ן והם שורש נשמתם והם כ"ד אלפים. ולפי שבימי הספירה שאז נכנסין כל המוחין
דקטנות והם דאלהי"ם, ואז פגעה בהם מדת הדין דאלהי"ם דקטנות ומתו. אך כשנתגלה יום
ל"ג בעומר אז נתגלה הרחמים, כי ידוע כי חילוף אלהי"ם באותיות הקודמים א' כ' ד' ט'
מ', והנה א' מ' אין בהם חילוף, רק באותיות כ' ד' ט', והנה כד"ט גימטריא ל"ג. וידוע כי
כל חילוף מורה היפוך הדבר שהוא, וחילוף שם הוי"ה הוא דין, וחילוף דאלהי"ם הוא רחמים,
ולכן כשנתגלה ל"ג שהוא כ' ד' ט' נהפך לרחמים וסיימו מלמות. וזהו סוד כי 'בים נראה
כבחור' (מכילתא בשלח השירה ד), שאז הוא בחינת מוחין דקטנות עד שנכנסו בו מעט מעט מוחין
דגדלות, עד יום מתן תורה שנראה 'כזקן בעל הרחמים', ודי למבין ברמז זה.

שמעון יום ה-ל"ג א"כ יוכלני לפטור את כל העולם 'מן הדין', וצא וראה שהרי יום ה-ג"ל עולה כנגד אלהים שבמזמור למנצח, והוא לרמז על הנ"ל דבהאי יומא יכול לפטור כל העולם מן הדין ולהפוך הכל לרחמים גמורים, וא"כ אמור מעתה, רבי עקיבא רבו של רבי שמעון שהיה מעולם המחשבה 'כך עלה במחשבה' וכך היה 'תחילת הבריאה' ל"ב אלהים כנ"ל], על כן טבע מטבע הלשון (גמ' כתובות פה) דאין מרחמים בדין דהא כל כולו היה משורש מידת הדין [ועל כן באלו הל"ב ימים נסתלקו תלמידי רבי עקיבא], אולם כיון שלא היה העולם מתקיים כנ"ל, המשיך הקב"ה ע"י רבי שמעון מן ה-ל"ב אלהים שבבריאה ל-ל"ג 'למידת הרחמים' הרי שפוטור את כל העולם 'מן הדין'.

ובמו כן ראה עוד מרבינו הק' 'הקדושת לוי' אשר הוסיף לומר וזלה"ק, והבחינה הזאת של יציאת מצרים מאירה עד ל"ג בעומר, ומל"ג בעומר מתחיל ההארה של 'מעמד הר סיני' שהיא קבלת התורה. וכבר כתבנו שההארה של יציאת מצרים היה הכנה למתן תורה והנסיים והנפלאות היה כדי שנתאוו למתן תורה על ידי הניסים. וזהו ויקרא לו יעקב 'גל עד', כלומר כיון שמגיע ג"ל שהוא מרומז על ל"ג בעומר אז מתחילין להאיר בחינות הארה קבלת התורה. ומלת ע"ד הוא מלשון עדיי (יחזקאל טז, ז) הורד עדייך (שמות לג, ה) כלומר שעד ל"ג בעומר היה ההארה של יציאת מצרים ומל"ג בעומר מאיר ההארה של קבלת התורה שמרומז במלת ע"ד שרומז על התורה'.

תורתו מגן לנו

ד. והא לך דברין הק', ויקרא לו יעקב גלעד. הפסוק הזה מרמז על ל"ג בעומר, כי גל הוא אותיות ל"ג. ויבואר הענין על ידי מאמר חכמינו ז"ל בים סוף נדמה להם כבחור במתן תורה נדמה כזקן. המשל בזה לתינוק שמרגילין אותו לילך לבית הספר ומרגיל אותו אביו על ידי דבר שהתינוק מתאוה לו, דהיינו שאומר לו ששם בבית הספר יש דבר שהתינוק מתאוה לו ועל ידי זה מרגילו לילך לבית הספר וכיון שמרגילו אז לומד עמו הרבה תורה כך הקדוש ברוך הוא הראה לנו בים סוף ניסים ונפלאות ולא היה עיקר הטעם של הניסים ונפלאות הניסים והנפלאות עצמם, רק הניסים והנפלאות עשה והראה לנו כדי שנדע שיש אלוה בעולם ונתאוה לו לעבדו ולכך עשה לנו ניסים ונפלאות בים סוף כדי שעל ידי זה נתאוה לקבל התורה ביום מתן תורה ולעבדו בלבב שלם ונמצא עיקר הניסים והנפלאות היה בים סוף כדי שנקבל התורה במעמד הר סיני ונתאוה לו לעבדו ולקבל התורה. והבחינה הזאת של יציאת מצרים מאירה עד ל"ג בעומר ומל"ג בעומר מתחיל ההארה של מעמד הר סיני שהיא קבלת התורה. וכבר כתבנו

ובעל 'האמרי נועם' כתב לבאר ענין הסתלקות רשב"י ביום זה 'דייקא' בספירת 'הוד שבהוד' וז"ל, ולזה משה רבינו ע"ה שאמר לנו תורה שבכתב נאמר עליו ונתת מהוד"ך עליו וזכה לקרני הו"ד. וידוע אשר התנא רשב"י היה שורש משה רבינו, ועל ידו נתגלה לנו סודות ופנימיות התורה שהוא בחי' הו"ד שבהו"ד ע"כ נסתלק נשמתו לעילא ביום ל"ג בעומר שהוא ספירת הו"ד שבהו"ד הרומו על גילוי

סודות ורמזי חז"ל בתורה שבע"פ, עכ"ל.

ועוד יש ליתן דעת, בפזמון מוזכר ענין 'עשה שבעים תיקונים' יקרים מפנינים במ תיקן העליונים, אלו 'התיקוני הזוהר' שכל כולו 'שבעים נתיבות תורה' בביאור לתיבת הראשונה שבתורה בראשי"ת, זה הראשית שממנו ברא הקב"ה את העולם וכמו שאמרו חז"ל 'איסתכל באורייתא וברא עלמא'

תורתו מנן לנו

שההארה של יציאת מצרים היה הכנה למתן תורה והנסים והנפלאות היה כדי שנתאוו למתן תורה על ידי הניסים. וזהו ויקרא לו יעקב גל עד, כלומר כיון שמגיע ג"ל שהוא מרומז על ל"ג בעומר אז מתחילין להאיר בחינות הארה קבלת התורה. ומלת ע"ד הוא מלשון עד"י עדיים (יחזקאל טז, ז) הורד עדייך (שמות לג, ה) כלומר שעד ל"ג בעומר היה ההארה של יציאת מצרים ומל"ג בעומר מאיר ההארה של קבלת התורה שמרומז במלת ע"ד שרומז על התורה.

ובעל 'המאור ושמש' זיע"א כתב, ונראה בכל זה דעיקר עבודת ה' הוא להמתיק הגבורות בשרשן ולהמשיך החסדים עליונים על כנסת ישראל הי"ג תיקוני דיקנא הלבנונית עליון כמו שכתוב ושער רישי כעמר נקי, וזהו כונת הספירה שאנו סופרים חמשים יום שנזדכך עצמינו בימי הספירה כדי שנזכה להשגות התורה בחג השבועות ועד הוד הוא התפשטות ויסוד הוא הכוללות ומלכות הוא כללות דכללות לכן נקראת מלכות כלת, וצריך האדם לתקן מעשיו בימי הספירה עד ל"ג ימים שהוא שבוע חמישי שבספירה שהוא הוד שבהוד שכל אחד הוא כלול מעשר לכן עיקר תיקון המדות הוא עד ל"ג בעומר ומכאן ואילך מתחיל להתנוצץ אור חג השבועות. וזהו שאיתא שלש גרנות למעשר בהמה ואחד מהן בפרוס עצרת דהיינו ט"ו יום קודם לעצרת, שט"ו יום קודם עצרת מתחיל להתנוצץ אור החג. ואם בני ישראל מתקנים מעשיהם בימי הספירה יכולים להמשיך בחג הי"ג תיקוני דיקנא הלבנונית עליון ויכולים לשמוע הקולות כמו בסיני כמו שכתוב קול גדול ולא יסף דהיינו שאינו פוסק לעולם. ומי שהוא מקרב את הכנסת ישראל לאביהם שבשמים יוכל להמשיך הי"ג תיקוני דיקנא שהן ושער רישיה כעמר נקי ועמר הוא בגימטריא ש"י, וזהו עתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק וצדיק ש"י עולמות היינו שיוכל להמשיך הי"ג תיקוני דיקנא שהן ושער רישיה כעמר נקי שעמר הוא בגימטריא ש"י, וזהו עמר לגלגלת היינו שהשערות תלויין במוח.

מזאת התיבה עשה הרשב"י 'שבעים תיקונים' שבעים פנים לתורה, ואלו 'התיקונים' מבואר בארוכה בסה"ק שכל האומרים אף שאינו משיגם, הם מרפא לנפש ומזקק ומזכך נשמתו.¹

והנה הבה ונתבונן שעל כל כך מעיד התיבה עצמה, שכן בראשי"ת ר"ת ת'נא א'לוקי ר'בי ש'מעון ב'ר י'וחאי, ולא זו בלבד אלא הרבה יותר מכך, שכן זה תיבת בראשי"ת היינו אתוון – א"ת רשב"י – הלא הוא דברי רבו 'רבי עקיבא' ששנינו במסכת פסחים (כ"ב ע"א) שמעון העמסוני היה דורש כל האתין שבתורה, כיון שבא

לפסוק את ה' אלהיך תירא פירוש, עד שבא רבי עקיבא ודרש 'את' וגו' לרבות 'תלמידי חכמים', ומאן איהו, זהו הרשב"י שעל כל כך העיד בו רבו רבי עקיבא 'דיין שאני ובוראך מכירין כוחך', ועל זה נאמר 'בראשי"ת' מיד בתחילת הבריאה שבא לרבות 'את' ה-ת'נא א'לוקי רשב"י 'השבעים תיקונים' והאור המאיר מזיו 'הזוהר', ונעוץ סופו בתחילתו כמו שתחילת הבריאה היתה בזה האור, כך תהיה סופו וכדברי הזוהר הק' 'בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי', אכ"ר.

תורתו מגן לנו

ה. וכך כותב הדגל מחנה אפרים זיע"א (בליקוטים דיבור המתחיל ישקני), על דרך דאיתא שלשון הזוהר הקדוש הוא מסוגל לנשמה אף שאינו מבין כלל מה שאמר, כמשל הנכנס לחנות של בושם, אף על פי שלא לקח כלום, מכל מקום ריח טוב קלט עמו. ובעל העטרת צבי מזידיטשוב בספרו 'סור מרע ועשה טוב' ותכלית הדברים, כשתדבק נפשך בספרי יראים, שתראה בכל עת חיובך לבורא כל עלמין, ובפרט בספר הזוהר עיקרא דכולא, והוא ילהב לבך בשלהובא דאשא, ספר הזוהר הוא המפתח והוא הסוגר. וכן אמר בזה הלשון, שמעוני אחיי וריעי החברים המשתוקקים ומבקשי אמת אמיתת עבודת הלב לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו, נפשי תשתוחח ותדבק בספר הזוהר, כאשר ידוע ומפורסם סגולת ספר הזוהר וכו'.

[ב]

מצות העליה ניתן גם בזמן הזה והוא העליה אל הצדיקים – וכן מבואר בזוהר הק' מאן פני אדון ה' דא רבי שמעון – והדיק 'ודאי בדרא דא' האור החיים הקודש בעלותו החרה היה גועה כל הדרך וצועק היכן אני השפל נכנס למקום אש לחבת שלחבת קוב"ה וכל פמליא של מעלה חכא וכל נשמות הצדיקים שמה.

ואמנם, כשאנו באים לעיין בדברי הזוהר הקדוש, הרי שמתוך הדברים עצמם עולה ומתברר האי מנהגא קדישא שבו נוהרים 'ישראל קדושים' צפונה מירונה לרשב"י, דהנה בהזוהר הק' (פרשת בא לח ע"א) איתא, אָתוּ ר' חַיִּיא ור' יוֹסִי, אֲשֶׁתְּחֻ קָמִיָּה, וְנִשְׁקוּ יְדֵי. וּבְכוּ וְאָמְרוּ, גְּלִיפִין עֲלֵאִין וְתַתֵּאִין, וְקָפְן רִישָׁא בְּגִינְךָ, עֲבֵד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְרוּשָׁלַיִם לְתַתָּא, בְּגוּוֹנָא דְלַעֲיָלָא. עֲבֵד (רשב"י) שוּרֵי קִרְתָּא קְדִישָׁא וְתַרְעוּי. מֵאן דְּעִיל, לֹא עִיל, עַד דְּיִפְתָּחוּן תַּרְעִין. מֵאן דְּסָלִיק, לֹא סָלִיק, עַד דְּיִתְתַּקְנוּן דְּרָגִין דְּשׁוּרֵי מֵאן זְכִיל לְמַפְתַּח תַּרְעִין דְּקִרְתָּא קְדִישָׁא, וּמֵאן זְכִיל לְאַתְקָנָא דְּרָגִין דְּשׁוּרֵי, דָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, דְּאִיהוּ פִּתְחַ תַּרְעִין דְּרָזִי דְּחֻכְמָתָא, וְאִיהוּ אֲתָקִין דְּרָגִין עֲלֵאִין, וְכָתִיב (שמות לה) יִרְאֶה כָּל

[בָּאוּ רַבִּי חַיִּיא וְרַבִּי יוֹסִי, הִשְׁתַּטְּחוּ לְפָנָיו וְנִשְׁקוּ יְדָיו, וּבְכוּ וְאָמְרוּ, חֲקִיקוֹת עֲלִיוֹנִים וְתַתְּוֹנִים מְרִימִים רֹאשׁ בְּזִכּוּתְךָ. עֲשֵׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יְרוּשָׁלַיִם לְמַטָּה כְּמוֹ שְׁלֻמְעֵלָה. עֲשֵׂה [רשב"י] חוֹמוֹת הָעִיר הַקְדוּשָׁה וְשַׁעְרֶיהָ. מִי שֶׁנִּכְנָס, לֹא נִכְנָס עַד שִׁפְתָּחוּ הַשְּׁעָרִים. מִי שֶׁעוֹלָה, לֹא עוֹלָה עַד שִׁיִּתְתַּקְנוּ הַמַּדְרָגוֹת שֶׁל הַחוֹמוֹת. מִי יָכוֹל לִפְתֹּחַ אֶת שַׁעְרֵי הָעִיר הַקְדוּשָׁה, וּמִי יָכוֹל לְהַתְקִין אֶת הַמַּדְרָגוֹת שֶׁל הַחוֹמוֹת?, זֶה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, שֶׁהוּא פּוֹתֵחַ שְׁעָרִים שֶׁל סוּדוֹת הַחֻכְמָה וְהוּא מַתְקֵן דְּרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת. וְכָתוּב

(דברים טז) יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ אֶת פְּנֵי הָאֲדֹנָיִם, מִי זֶה פְּנֵי הָאֲדֹנָיִם ה', זֶה רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, שְׁמִי שֶׁהוּא זָכָר מִן הַזְּכָרִים צָרִיךְ לְהִרְאוֹת לְפָנָיו.

והנה היו מן 'הרבנים' אשר נתקשו בהבנת דברי הזוהר הללו, 'איך משווים כבוד אדם לכבוד המקום' עד כדי כך שרצו להגיה את הכתובים, אולם כבר כתב הרב החיד"א זיע"א בהגהותיו על הזוה"ק נצוצי אורות (סק"ד) דמה שקראו לרשב"י ע"ה פני האדון, הכוונה על דרך שדרשו רז"ל בפסוק את ה' אלהיך תירא 'לרבות תלמידי חכמים'.

וביתר שאת כתב 'הזוהר חי' (שם) 'להרה"ק מקאמרנא' מאן פני האדון ה' דא רשב"י כי צדיקיא הם אנפי שכינתא, והוא מלא בכל הש"ס, המקבל פני רבו מקבל פני שכינה, ורשב"י הוא הפנים של הארץ ה' שהוא השכינה, וזה פשוט ולא ידענא קול רעש שהרעיש בכאן הצדיק גאון עולם, ואיזה חירוף וגידוף מצא 'בדבר שהש"ס בבלי וירושלמי מלא' שמקבל פני זקן כאלו מקבל פני שכינה, ניזול ונקבל אנפי שכינתא.

זאת ועוד, בספר 'שם משמאל' להרה"ק רבי שמואל העליר (תלמיד החוזה מלובלין זיע"א, והיה אב"ד עיה"ק צפת) אשר כתב תשובה ערוכה (בכלל ח')

בנוגע למנהג העתיק ששורפים בגדים לכבוד 'ההילולא' ודן שם האם אינו שאלה של בל תשחית, הביא לדברי הזוהר הנ"ל, וכך כותב, ק"ו בנידון דידן לכבוד התנא אלקי הרשב"י זיע"א העומד לנו במקום קודש הקדשים כדאיתא בזוהר הקדוש 'מאן פני האדון ה' דא רשב"י', על אחת כמה וכמה, וכל תלמיד חכם המבין ויודע ומכיר גודל קדושת המקום והיום בהלולא בל"ג לעומר, ידע כי השנים כאחד טובים ומצומדים כאשה אל אחותה, כי אי אפשר בעולם להגיע אפי' אפס קצהו לשמחה אמיתית השופע ביום הזה אם לא כי יתבונן וילבוש חרדה ורעדה וישפיל עצמו ויבטש גרמיה, כמו שאמר בזוה"ק גופא דלא סליק נהורא דנשמתיה מבטשין יתיה, ולפי ערך הביטול והאין וביטול המסך המבדיל החומר הגס, כן לעומת זה ממילא יבוא ויושפע אור השמחה שמחה אלקית, ובזה נאמר וגילו ברעדה וכו', וחוששני מעונש מי שמערער ע"ז.

ומוסיף, ומעיד אני באמת כי בילדותי שמעתי פה מרבני קשישאי רבני הספרדים אשר אבותם ראו וספרו להם כי הרב הקדוש רבי חיים בן עט"ר זיע"א היה פעם אחד בהלולא פה עיה"ק צפת ת"ו וכשעלה למירון והגיע לתחתית ההר שעולים משם אל

המקדש ירד מהחמור והיה עולה על ידיו ועל רגליו וכל הדרך היה גועה כבהמה וצועק היכן אני השפל נכנס למקום אש להבת שלהבת קוב"ה וכל פמליא של מעלה הכא וכל נשמות הצדיקים שמה ובעת הלולא היה שמח שמחה גדולה והוא בעצמו שרף כמה בגדים יקרים לכבוד הרשב"י זיע"א וגם הזקנים מהספרדים פה ידעו ושמעו זה וזכותו יגן עלינו ועל כל ישראל ויחוש לגאלנו במהרה בימינו אכי"ר, עכ"ל.

ועוד ראה ראיתי בספר 'פרי יהודה' (למהר"ר יהודה ראזענברעג בולגריי תרצ"ה, פר' משפטים) שהוסיף עוד נקודת אור ונופך מדילה על דברי הזוהר, וז"ל כאן יש פליאה גדולה, מדוע נמסר מסורה להיות פסיק בין האדון ובין ה'. גם מדוע נקרא כאן הקב"ה בשם האדון, ותיבת האדון היא כמיותרת. ויש לתרץ בפליאה אחרת דאיתא בזוה"ק, ודאי בדרא דא מאן פני האדון ה', דא רבי שמעון בר יוחאי דעליה אתמר 'שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך אל פני האדון ה' ע"כ. ומבקרי הזוהר מצאו כאן מקום לחרוץ שינימו דהאיך יתכן לומר כך.

אבל האמת יורה דרכו שהכל נכון, כי דרשו כך 'מפני מסורה זו', שנמסר להיות פסיק בין האדון ובין ה'.

מכאן נראה שבא לרמז מה שדרשו חז"ל שחייב אדם להקביל פני רבו בשלש הרגלים, כי על פי מסורה זו של הפסיק במקרא זה נראה שתיבת האדון אין מחובר אל תיבת ה', אלא כאילו נכתב האדון של ה', זה צדיק הדור שנקרא אדון של הקב"ה, וכמו שאמרו חז"ל הצדיק גוזר והקב"ה מקיים, וזהו שאומר בזוה"ק מאן פני האדון ה' דא רשב"י שהוא צדיק הדור הוא האדון של ה', ובזה מתורץ הכל בס"ד בדרך אמת ואפשר שמקום הניחו לי ע"כ עיי"ש.

ואכן ראה לבעל החת"ס זיע"א (בחי' עמ"ס ר"ה) שמכאן כתב להוכיח שמצות קבלת רבו ברגל הוא מן התורה, והוא מדברי הכתוב (שמות לד כג) 'שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני האדון ה' אלקי ישראל', ש'את' בא לרבות תלמידי חכמים כדברי רבו 'רבי עקיבא' (עי' פסחים כב), ודבריו לקוחים מתורת רבו בעל 'ההפלאה' זי"ע (פנים יפות פר' ראה עה"פ ולא יראה). ויש להביא סמוכין לכך מדברי הזוהר הנ"ל, דכתוב יראה כל זכורך את פני 'האדן ה' 'מאן פני האדן ה' דא רבי שמעון בן יוחאי'.

נמצאת אתה לומד מכל הלין, שאף בזמן הזה, הרי שאפשר לזכות בזאת המצוה 'את פני אדן ה' אצל רבי

שמעון, וכמו שמדגיש הזוה"ק 'ודאי בדרא דא', שהלא הדברים הללו נכתבו לאחר חורבן הבית, 'בדרא דא', ועל כן פוק חזי עמא עמא דבר שכלל ישראל באשר הוא נוהרים אנשים נשים וטף והכל כדי לזכות ולראות את פני אדון ה'.

ואמנם אפשר להוסיף פה סנסן נחמד, צא וחשוב האדן עולה כמנין ס', כי הוא 'איש אלוקים קדוש הוא' רבי שמעון שבו כלולים כל הס' רבוא נשמת ישראל והוא הנהר היוצא מעדן להשקות את צאן מרעיתו בני ישראל, זאת ועוד ביחוד, שזה 'מצות העליה' שבו קאמר הזוהר הק' הנ"ל מאן פני וכו' דא רבי שמעון הרי בו גופא מרומז על עיצומו של יום, כיון שנאמר בכתוב שלוש פעמים וגו' ב'חג' המצות 'חג' השבועות 'חג' הסוכות, צא וחשוב ג' פעמים 'חג' [שלש פעמים בשנה] עולה לא פחות ולא יותר ל"ג, והוא לרמז על זה היום הקודש ל"ג בעמר שאפשר לקיים 'שלש פעמים בשנה' וגו' מאן פני אדן וכו' דא רבי שמעון 'ודאי בדרא דא'.

ואם רוצים לזכות לעלות ולראות, איך אפשר שלא לראות מקדמא דנא את שכתב בלהבת קודש רבינו הק' בעל המאור עיינים זיע"א, וזלה"ק [ישמח

לב] בריש מסכת שבת, אך אותן הצדיקים הגדולים שהיו בעלי רוח הקודש כגון רבי שמעון בן יוחאי וחיכיו, הן במדריגה שלמעלה מן הזמן כי רוח הקודש הוא דבר ומדריגה שאינו בזמן, לכך ראו בימיהם כל מה שעתידים דורות האחרונים לחדש שלכך מצינו בזוהר שמוזכר כמה מימרות ממאמר האמוראים העתידיים להיות בדורות האחרונים והוא מטעם הנ"ל כי הן היו בעלי רוח הקודש, והיו למעלה מן הזמן, לכך ראו כן שלכך משה רבינו ע"ה הראה לו הקב"ה כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש על ידי רוח הקודש שהיה בו והבן.

ובדורות האחרונים כשלומדים דברי שום תנא וחכם מדברי הקדמונים שהדבר ההוא הוא חיות ומוחין שלו והאדם הלומד ומדבר דבריו מדבק ומכניס חיות ומוחין שלו לתוך הדבורים נקרא אתדבקות רוחא ברוחא ולכך מחיה אותו שמכניס החיות בהדברים, שלכך אמרו שפתותיו דובכות בקבר, שאפשר לומר זה בחינת השתטחות על קברי הצדיקים כי דבורי הצדיק שם הוא קבור וטמון החיות שלו, כאמור וזה הלומד בהכנסו עם החיות ומוחין שלו לתוך החיות ומוחין של הצדיק שטמן בדבריו נקרא אתדבקות רוחא ברוחא ושפתותיו

ל"ג את פני אדון ה' בעומר יג

דובבות בקבר כנודע זה מדברי הבעל שהן דבריהם שלומד ומזכיר היום
שם טוב נשמתו בגנזי מרומים ונקרא הלומד ולכך מחיה מוחין של אותו
בחינת זו השתטחות על קברי הצדיקים הצדיק והבן, עכלה"ק

[ג]

שמחת מצות היום שסמך רבי עקיבא את חמשת תלמידיו
ובראשם הרשב"י – בו ביום פסקו גם תלמידי רבי עקיבא מלמות
– רבי עקיבא היה משורש ספירת חוד ועל כן בזה היום האציל
את חוד"ו עליהם.

עוד מעיקרי הטעמים של 'שמחת היום' אלעזר בן שמוע, 'והם הם העמידו
מבואר בחז"ל שהוא מפני 'שבו תורה אותה שעה', תנא כולם מתו
ביום' פסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות, מפסח ועד עצרת.
ובזה היום 'הסמך' רבי עקיבא לחמשת והנה כתב ה'פרי חדש' (או"ח סימן תצג
תלמידיו הק' שמסרו את התורה לדורות אות ב) 'ומיהו יש לדקדק בשמחה
הבאים ואלו הן, רבי מאיר ורבי יהודה זו למה, ואי משום שפסקו למות, מה
ורבי יוסי ורבי שמעון ורבי אלעזר בן בכך, הרי לא נשאר אחד מהם וכולם
שמוע.

ובך אנו שונים בגמרא דיבמות (סב ע"ב), 'ואפשר שהשמחה היא על אותם
אמרו שנים עשר אלף זוגים תלמידים שהוסיף אחר כך רבי עקיבא
תלמידים היו לו לרבי עקיבא מגבת עד שלא מתו כאלו'. וכן כתב הגה"ק
אנטיפרס, וכולן מתו בפרק אחד, מפני החיד"א זיע"א בספרו 'טוב עין' (סימן
שלא נהגו כבוד זה לזה, והיה העולם י"ח אות פ"ז) לבאר השמחה בל"ג בעומר
שם, עד שבא רבי עקיבא אצל בלשון קדשו, 'ומה שעושין שמחה
רבתינו שבדרום ושנאה להם רבי מאיר בל"ג [בעומר] אפשר דרבי עקיבא היה
ורבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון ורבי כלל גדול בתורה, ולמדה לכ"ד אלף

למידים ומתו ונשאר העולם שמם, ויום ל"ג התחיל לשנות לרשב"י ורבי מאיר ורבי יוסי וכו', ויאר להם שהחזיר התורה ולכך עושים שמחה וגם אמרו דהלולא דרשב"י ביום ל"ג [בעומר].¹

ועוד הוסיף 'להאיר' בהכי בעל ה'צבי לצדיק' (להגה"ק מבלאזוב, מאמרי חודש אייר מאמר ג' הילולא דרשב"י) דהנה נאמר, אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה וכו', וידוע ממדרש חז"ל שהס"ת מאתוון הללו הם אתוון ר'בי עקיב"ה, ואמנם האריז"ל רמז בפסוק מידי אבי"ר יעק"ב וכו', שהם אתוון ר'בי עקיב"א באל"ף, ואשר על כן הכריעו מקצת מסדרי גיטין שצריך שני גיטין, אחד עקיבא בא' ואחד בה', כמו שהביא בשם הגדולים.

אמנם יש מקום לענ"ד לומר בדרך

אפשר [שאלו ואלו דברי וכו'] שאחר שסמך החמשה תלמידים 'ביום הזה דל"ג בעמר' נשתנה שמו לקרותו בשם עקיב"ה בה' לבסוף, לרמז על סמיכת הה' תלמידים אלו כנלענ"ד בדרך אפשר, והרמז לזה שכן ב' פסוקים אלו, או"ר זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה שמח"ה שמח"ו צדיקי"ם בהוי"ה והוד"ו לזכ"ר קדש"ו, עולין למספר רב"י מאי"ר רב"י שמעון רב"י יהוד"ה רב"י יוסי"ר רב"י אלעז"ר רב"י עקיב"ה למעליותא להיות הוא מפורש יוצא באתוון בס"ת כנ"ל, והאתוון הנותרים גימטריא שמות החמש תלמידים עם שמו הקדום דו"ק ותשכח. [והרמז עוד שכן יו"ם ל"ג עמ"ר גימטריא רב"י עקיב"ה בה', להורות שביום הזה נשתנה שמו למעליותא בה'.]

תורתו מגן לנו

ו. ובספרו 'מראית העין' (סי' תצג) כותב שהשמחה בל"ג בעומר אינה על שפסקה המגיפה אלא על הצלת התורה שהתחילה בל"ג בעומר, דהנה אחר פטירת כ"ד אלף תלמידי רבי עקיבא היה העולם שמם, והיתה סכנה שתשתכח תורה מישראל, ואז בא רבי עקיבא לרבותינו שבדרום ושנאה להם, והם הם העמידו תורה בישראל, נמצא שביום ל"ג בעומר שפסקה פטירת התלמידים, נתקיימה התורה 'מחדש' ע"י רבותינו שבדרום, ולכן מרבים בשמחה ביום זה. ובאור היקוד (עמוד יא) הוסיף לומר, דלאור זאת, יום זה הוא גם יום חיזוק לכל אחד שמרגיש שהוא במצב של 'העולם שמם' שיכול להתחזק ולבנות עצמו מחדש ביום זה ולראות אור גדול. ובספר הק' 'מעין גנים' להרמ"ע מפאנו זיע"א (סדר ספירת העומר) כתב שהשמחה היא כי מלכתחילה היתה הגזירה להסתלק מן העולם על רבי עקיבא, מחמת חטא תלמידיו, ובחמלת העליון לא נסתלק רבי עקיבא וניטלו כ"ד אלף תלמידיו חלף נפשו, ואילו רבי עקיבא חזר ולימד תורה לתלמידיו. ונמשכה רציפות התורה.

ונקראים החמש תלמידים אלו בשם ישרי ל"ב דייקא להיותן היפך התלמידים הקודמים שאלו נהגו כבו"ד (מספר ל"ב) זה לזה, ופגעה בהם מדת הדין בל"ב ימים אלו, משא"כ הנהו חמש תלמידים שחלקו כל אחד כבו"ד לחבירו והלך עם חבירו ביושר לכו"ו, ולכן נקראים בשם ישרי ל"ב, ורבי עקיבא רבם נקרא בשם צדי"ק, לפי שנתאחד בצדיק"ו של עולם ית"ש ויצתה נשמתו באחד בידוע.

והיום הזה דל"ג בעמר יתכן לכנותו בשם או"ר, שכן או"ר הוא מספר ב' חלקי עמ"ר, וכן באמת בהיום הזה נשלם ב' חלקי ימי העמר, ומעתה זהו התכת הכתוב [או"ר] ר"ל ביום ל"ג בעמר כנ"ל, [זרוע לצדיק ולישרי לב] נזרע לצדיק רבי עקיב"ה הנרשם בס"ת, ולהחמשה תלמידים ישרי לב, בחינת שמח"ה [אתוון חמשה], ואשר על כן שמחו צדיקים בה' והוד"ו [בחינת הו"ד ספירת היום הזה], לזכר קדשו, וכן נרמז באמת בתיבת שמח"ה עצמה ספירת היום הזה, שכן שמח"ה נוטריקון מדה ח' [הוד שבהוד], ולכן שפיר נוהגין לשמוח ביום הזה, והבן, עכ"ד.

וכמו כן רבינו רבי צדוק הכהן מלובלין (פרי צדיק ויקרא ל"ג בעומר) כתב לבאר ענין נפלא מאחר שנתבאר שרבי עקיבא

הוא מיסוד 'ספירת הוד' אשר על כן בזה היום 'הוד שבהוד' - ל"ג בעמר' הוא יו"ט גדול שבו האציל לתלמידו הגדול הרשב"י ע"ה את תורת רבו, וא"כ שורת הדין היתה צריכה להיות שכל היו"ט הגדול הלזה שעושים בהילולא, יעשה אצל רבי עקיבא עצמו ואמאי עושים אותו אצל רבי שמעון דייקא ולא לפחות גם אצל רבי עקיבא, והא לדבריו הערבים לחיך.

ובך כותב, וגם זה נקרא הילולא דרשב"י מפני שבו ביום נסתלק. אף שמצינו שקבעו תענית ביום מיתת צדיקים כמו בז' אדר פטירת משה רבינו ע"ה, וכו' (כדאיתא במגילת תענית וטור ושו"ע או"ח תק"פ) ולמה בפטירת רשב"י עשו יום טוב, אך מה שקבעו תענית ביום מיתת צדיקים דוקא בצדיקים שהיו משורש תורה שבכתב, ומה שמצינו תענית צדיקים במיתת הרוגי מלכות, הוא מפני שנהרגו ולא מתו על מטתן.

ומשה רבינו ע"ה היה שורש תורה שבכתב, ורבי עקיבא היה שורש תורה שבעל פה (כדאיתא בכתבי האריז"ל) ואיתא במדרש (במדבר רבה י"ד, ד') ובעלי אסופות אימתי הם נטועים דברי תורה באדם בזמן שבעליהם נאספין מהם כל זמן שרבו קיים וכו', וביום שנסתלק אז נקבעו הדברי תורה בלכב

ישראל תלמידיו, ורשב"י היה תלמיד רבי עקיבא ואמר (גיטין ס"ז א) שנו מדותי שמדותי תרומות מתרומות מדותיו של רבי עקיבא, והיינו שורש למודי רבי עקיבא. והיה זה בל"ג בעומר בספירת הוד שבהוד וכו', וספירת הוד שבהוד הוא שורש תורה שבעל פה כמו תרומות מתרומות מדותיו של רבי עקיבא, וביום הסתלקותו נקרא הילולא דרשב"י דכל ישראל שבדורו קיבלו ונקבע בלבם אז הדברי תורה שלו, כמו שאמרו במדרש בזמן שבעליהם נאספין מהם.

ובי"ד באייר פסח שני מתחיל ספירת הוד, דאיתא בזה"ק (ח"ג קנ"ב ב) פסח ראשון מימינא פסח שני משמאלא וכו' ובימינא דתמן תורה שבכתב וכו', ואחר כך בל"ג בעומר שהוא 'הוד שבהוד' הוא שורש מדת אהרן שהוא אוהב את הבריות ומקרבן לתורה, וברבי עקיבא שהיה 'שורש תורה שבעל פה' שהיה דורש כתרי אותיות (כדאיתא מנחות כ"ט ב) ואיתא במדרש (תנחומא חוקת ח') דברים שלא נגלו למשה נגלו לרבי עקיבא וחביריו, וכל יקר ראתה עינו זה רבי עקיבא וחביריו, והיינו כתר דדרשו בגמרא (מגילה ט"ז ב) יקר אלו תפילין שבראש שהם למעלה כמו כתר. ולא יכלו לקבוע יום הלולא ביום פטירת רבי עקיבא מפני שנהרג.

ועל זה אמרו (מנחות שם) כך עלה במחשבה לפני דהיינו שהיה משורש מחשבה, והיה נקרא עקיבא בן יוסף שהיה כמו משיח בן יוסף דאיתא בגמרא (סוכה נ"ב א) שיהרג, ומן הסתם היה נצרך להיות כן לטובת ישראל, וכן היה נצרך ברבי עקיבא, ולכן קבעו ההלולא ביום פטירת רבי שמעון בן יוחאי שהיה בו תרומות מתרומות מדותיו של רבי עקיבא, ומן הסתם נולד רבי שמעון בן יוחאי גם כן ביום זה כמו שהוכיחו בגמרא (קידושין ל"ח ע"א) ומנין שבז' באדר נולד משה וכו' שהקב"ה יושב וממלא שנותיהן של צדיקים מיום ליום וכו' ולכן ביום זה ירדה נפש זה שהיה 'שורש תורה שבעל פה', ולכן איתא בירושלמי (סנהדרין פרק א' הלכה ב') דאמר לו 'רבי עקיבא לרבי שמעון בן יוחאי' דייך שאני ובוראך מכירין כוחך, שלא היה שום אדם מכיר כוחו רק הקדוש ברוך הוא ורבי עקיבא שהיה שורש תורה שבעל פה, ובכל שנה כשבא יום זה יכול כל אדם לזכות לפי כוחו להשיג קביעת הדברי תורה שירד ביום זה בתורה שבעל פה ולכן קבעוהו למועד, עכ"ד.¹

ואחר שהראה לנו השי"ת כל זאת, הרי שאפשר לומר שרבי עקיבא בעצמו רמז על עיצומו של יום הגדול

הלזה, שכן הא איתא בגמ' (יבמות קכ"א) וכשעליתי ביבשה בא וישב ודן לפני ע"א) תניא אמר רבן גמליאל, פעם אחת הייתי מהלך בספינה, וראיתי ספינה אחת שנשברה והייתי מצטער על שברא עלי נענעתי לו ראשי, ע"כ. על כל תלמיד חכם שבה, ומנו רבי עקיבא, ג"ל וג"ל היינו בכל שנה בשנה בזה

תורתו מנן לנו

ז. וראה עוד דברים מופלאים מבעל ה'תפארת שלמה' (מועדים ספירת העומר), איתא בגמרא זהו דברי רבי עקיבא סתימאה. יש להבין ענין השם התואר הזה של סתימאה מה שכינהו רבי עקיבא. אמנם הנה כתיב 'ובסתום חכמה תודיעני', והרמז שם זה הוא על בחי' חכמה סתימאה כיל"ח.

והנה רבי עקיבא היה מאותו הבחי' הגבוה כמו שאמרו עליו כך עלה במחשבה לפני. וזהו ר"ת של ח'כמה ס'תימאה הוא ח"ס גימטרי' חיי"ם שהוא תורת חיים ואהבת חסד מלא חסדים טובים כמ"ש פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה. והלשון פתחה בחכמה שצריך לפתוח פתח החכמה להמשיך החסדים עליונים ע"י התורה והעבודה. וזהו שמצינו בכמה מקומות בדברי חכז"ל בזהר הקדוש ובמד"ר זה הלשון רבי שמעון פתח או רבי יצחק פתח וכדומה. שהלשון פתח הוא מורה שדבריהם הקדושים הנה פתחו פתח מקור החכמה דלעילא והמשיכו להם להגלות 'סודות התורה' שלמעלה בסתום חכמה כנ"ל. ועל שם זה נקראו כולם חכמים על שם החכמה העליונה אשר עליהם נגלה ונפתח מה שהי' סתום זולתם.

וזהו המובא בזהר הקדוש 'כי עד פסח שני תרעין פתיחין' ומכאן ואילך ינעלון תרעין. שהדבר תמוה הלא נהפוך הוא כל מה שיותר סמוך לשבועות ולקבלת התורה היה ראוי להיות להם פתוח שערי צדק לישראל יותר. כאשר עמד בזה הרה"מ מקאזניץ זלה"ה. אך הדבר הוא כמ"ש כי מל"ג בעומר ואילך 'נפתח פתח החכמה' סתימאה שהוא בחי' רבי עקיבא ח"ס גימט' חיים 'החכמה תחיה את בעליה' ונמשך 'תורת חיים' לעולם, לכך פסקו תלמידי רבי עקיבא למות מל"ג בעומר ואילך. והנה זה שאמרו לרבי עקיבא כל 'הפורש ממך כאלו פורש מן החיים' כי רבי עקיבא הי' בבחי' חיים כנ"ל.

והנה אחר כי החכמה סתימאה היא הנפתחה סמוך לחג השבועות להופיע להם לישראל תורת חיים ואהבת חסד בחג השבועות וקבלת התורה לכן אמר בזהר הקדוש כי מפסח שני ואילך ינעלון תרעין. כי הנה כך הוא שנסתלק הארת המוחין מדרגין שלמטה וצריך להמשיך ולפתוח להם הארה מבחי' הגבוה מהם מבחי' חכמה סתימאה כנ"ל. ועד"ז הוא הרמז מה שברוב השנים קורין סדר בהר סיני בל"ג בעומר כי כן בל"ג בעומר נפתח ההארה מחכמה סתימאה העליונה לחג השבועות לקבלת התורה בהר סיני והבין. גם י"ל לשון ינעלון תרעין כי סמוך לשבועות הם שתי הספירות יסוד ומלכות שהשפע בא לעולם לכך צריך אז נעילת שערים שהם שערי צדק וצדיק לכל יתאחזו בהם החיצונים בסוד ה' דמים טמאים וכמבואר ענין נעילת שערים בסדר תפלת נעילה בסוד חותם בתוך חותם ע"ש בהאריז"ל. וזהו ג"כ כאן ינעלון תרעין. והבין.

'היום' הג"ל מתגלה כוחו ותורתו 'דרכי עקיבא' אשר הפיצה לכל ישראל ע"י כוחו דרשב"י ע"ה, וזהו מה שאמר נענעתי 'בראשי' שיש בו 'חמישה' אותיות כנגד החמישה תלמידים והאב לכולם זה רשב"י, וזהו בראש"י אותיות 'רשב"י א' שהוא האל"ף והאב לכל, ובו ביוחד האציל רבי עקיבא את

תורתו, ועד האינדא זה שופע ומשפיע, כי הוא רבי עקיבא היה כאמור 'שורש התורה שבע"פ' רם ועומק סודתיהו, ועל כך רמז גם הכתוב 'ג"ל עיני ואיבטה נפלאות מתורך', ועל כן בכל ג"ל וג"ל בכל שנה שבו יבוא זה היום הג"ל אפשר להאחז בו".

תורתו מגן לנו

ח. ואודה את ה' בפי שאח"ז מצאתי כהנה בדברי בעל 'האמרי נועם' זיע"א וזלה"ק, ויש לרמז במאמר חז"ל במסכת יבמות [קכא.], אמר רבן גמליאל פעם אחת הייתי מהלך בספינה וכו' ומנו רבי עקיבא וכשעליתי ביבשה בא וישב ודן לפני בהלכה אמרתי לו בני מי העלך אמר לי דף של ספינה נזדמן לי וכל גל וגל שבא עלי נענעתי לו ראשי, מכאן אמרו חכמים אם יבואו רשעים על אדם ינענע לו ראשו, ע"כ.

כי ידוע אשר י"ם רומז על חמשים ימי הספירה (עיין בזה ח"ג דף רנה.), וספינה הוא בחינת מלכות כידוע (עיין בספר הליקוטים ביונה פרק א בד"ה ויהי דבר ד'). 'וראיתי שנשברה', רומז על שבירת הכלים שצריכין לתקן בימי הספירה ולבא אל בחינת חג השבועות, שהוא סוד רבי עקיבא כנ"ל, וע"כ הצטער על רבי עקיבא, היינו, שציער בנפשו מתי יתקן הדבר לבא עד סוד התיקון, ואח"ז כשעליתי מן הי"ם, היינו אחר תיקון ימי הספירה, שאל לרבי עקיבא מי העלך, היינו, באיזה כח היה מעלה את הכל, והשיב דף נזדמן לי, כי ד"ף עולה ב' פעמים מ"ב, כי כל עליות הוא בכח שם זה, כמו שמכווין בשם זה בימי הספירה, ובשבועות שנתעלו שני עולמות יצירה עשה אל עולם הגבוה בסוד ב' מלכים משתמשין בכתר אחד, עיין בספרים (בסידור ר' קאפיל ח"ב דף קא.), הוא בכח ב' פעמים שם מ"ב, כי כל עליות מעולם לעולם הוא בשם זה, וכמו שרמזנו במקום אחר (לקמן במאמר א לשבועות) אשר שבועות"ת עולה יצירה עשי"ה עם ב' פעמים מ"ב, והודיע לו ברמז גודל הארות ועליות של חג, אשר בזה מתעלין מן קטנות דיומין דספירה אל הבהירות והגדלות. וזהו "ועל כל גל וגל נענתי לו בראשי", רמז לו זאת אשר בכחו של רבי עקיבא תיכף בל"ג בעומר בא הדבר לתיקון. ומנענע לו בראשו, היינו, כי כחו הוא בסוד יסודות הנשפעים ברישא דז"א, ע"כ אמרו חז"ל "אם יבואו רשעים" רומז על הרשעים בחייהן קרוין מתי"ם דייקא, שהם מבחינת מלכין דמיתו, "ינענע לו בראשו" להמשיך החיים וכו', והארה זו מרגישין תיכף ביום ל"ג בעומר, וניתקן תיכף שבירת הכלים, שהוא בחינת הגשמים שמזכירין בתחיית המתים. וזהו כל משברין וגליך עלי עברו, היינו, אחר שכבר עברו ל"ג ימים הנרמז בתיבת וגלי"ך, אז ניתקנו שבירת הכלים הרמז בתיבת משברייך, ונמשך החיים וכו' והוא הרמז בדף של ספינה שנזדמן לרבי עקיבא, שהוא סוד השבועות והבן, עכ"ל.

ומעתה נפלאים שבעתיים דברי רבינו הק' השפת אמת (עקב תרנ"ו) וזל"ק, ומו"ז [רבינו החידושי הרי"ם] ז"ל פי' שנרמז בוהיה עקב 'רבי עקיבא' ע"ש. וי"ל עוד כי 'תשמעון' רמז על רשב"י, כי 'רבי עקיבא' בנגעים ואהלות 'ורבי שמעון' באגדה שהאירו עיניהם של ישראל בתורה עד העקב עכל"ק. עד העקב היינו גם עד האידנא 'עקיבא דמשיחא'.

ולחיות שנתבאר שזה היום ל"ג עולה דייקא בספירת הוד וכדברי בעל 'האמרי נועם' דלעיל שכתב, דלזה משה רבינו ע"ה שאמר לנו תורה שבכתב נאמר עליו ונתת מהוד"ך עליו וזכה לקרני הו"ד. וידוע אשר התנא רשב"י היה שורש משה רבינו, ועל ידו נתגלה לנו סודות ופנימיות התורה שהוא בחי' הו"ד שבהו"ד ע"כ נסתלק נשמתו לעילא ביום ל"ג בעומר שהוא ספירת הו"ד שבהו"ד הרומז על גילוי סודות ורמזי חז"ל בתורה שבע"פ, עכ"ל. א"כ מעתה יתבאר עוד ענין מופלא שגם רבי עקיבא רבו שבו ביום האציל עליו תורתו כאמור גם היה חצוב מזאת הבחינה של ספירת הוד.

מובא בספה"ק אמת ליעקב להמקובל רבי יעקב שאלתיאל ניניו זצוק"ל (מערכת אות רי"ש) וז"ל, עוד נלע"ד לתת טעם לשבח מדוע נקבר רבי

עקיבא זיע"א בעה"ק טבריא ת"ו ולא בעיר אחרת מארץ ישראל, והוא בהקדים מה שכתב הרב חסד לאברהם בעין הארץ בבחינת ארבע ארצות באיזה ספירה הם אחוזים כתב דעיר הקודש טבריא ת"ו היא אחוזה בספירת הוד יע"ש, ואם כן משום הכי כיון דשורש נשמתו היתה מספירת ההוד לכן נקבר שם במקום שורש נשמתו, גם נלע"ד לומר טעם אחר על פי מה שכתב במערכת הטי"ת (אות י"ט) דהטיבור הוא בבינה ועיה"ק טבריא ת"ו היא בטיבורה של ארץ ישראל ורומזת בבינה יע"ש, ואינו סותר למה שכתב הרב חסד לאברהם דאחוזה בהוד דנודע דבינה עילאה עד הוד אתפשטת ודו"ק, וכבר נודע דרבי עקיבא הגיע לנ' שערי בינה אם כן משום הכי נקבר שם ודו"ק.

גם נלע"ד דזהו סוד גדול דיום הריגת רבי עקיבא היה ביום הכפורים כנודע והוא דכבר ידוע דיום הכפורים הוא בבינה עילאה ואת זו דרש רבי עקיבא אשריכם ישראל לפני מ"י אתם טהרים ומ"י מטהר אתכם דהיינו חמישים שערי בינה, והרי הוא כמבוא"ר וא"ש את"ם, ואם שגיתי איתי תלין משוגתי, עכ"ד.

וראה בספר בטובת מראה שהוסיף על זה לומר, דלפי"ז יבוא תשלום

הפסוק בן עמ' הו'ד הואיל וטבריא מזה ספירת ה'וד' ועל כן לא בכדי בזה חלק נפתלי אחוזה בספירת הוד, לכן הנשיא שלה פד'ה א'ל בן עמ' הו'ד ודו"ק כי נכון הוא, ע"כ. הרי לך מבואר ה'ן משה רבינו' ה'ן רבי שמעון' ה'ן רבי עקיבא' כלהו אחוזים ועומדים

מזה ספירת ה'וד' ועל כן לא בכדי בזה היום הפסיקו תלמידי רבי עקיבא מלמות, ולא בכדי בזה היום הסמיך רבי עקיבא את חמשת התלמידים ובראשם הרשב"י כי יום זה יומו ושעתו ה'וד שבהוד'.

[ד]

הרשב"י היה משורש משה רבינו ע"ה – מרע"ה היה ענו מכל ה'אדם' ועל כל כך נאמר עבור הרשב"י נעשה 'אדם' נאמר בעבורך – וכשהשיג הרשב"י תורת רבו רבי עקיבא' ממילא שבח למשה רבינו ע"ה שער חנ' שנעלם מעת חטא העגל.

התורה הקדושה משתבחת במשה רבינו הגיע לדרגות הנעלות ביותר מכל מהימנא והאיש משה ענו מכל ה'אדם' עלי האדמות, דבעל גאווה האדם', ואח"כ נאמר לא כן משה עבדי נאמר אין ואני הוא יכולים לדור, וגו' פה אל פה אדבר בו ומראה ולא ולהפוך מזה כל כמה וכמה שאדם יותר בחידת ותמונה ה' יביט וגו' משה ענו, כך השראת השכינה גבוה ביותר,

תורתו מגן לנו

ט. ומאידך גיסא ראה 'בענין זה' מאמר נורא הוד השופך אור על כל סוגיית הגמ' דמנוחות 'כשעלה משה למרום' לחד מקמאי רבי זאב וואלף שור (תלמיד מובהק לרבי מושלם פייביש מזבריא בעל 'היושר דברי אמת') בספר הדרושים דרוש ד' (עמוד ל"ז), [הובא דבריו בחלק יו"כ פרק אחרון], ולענין 'ספירת הוד' כתב שם וז"ל, שנשמת משה רבנו ע"ה היה מתפארת, ושייך לומר שנשמת רבי עקיבא היה מהוד וגם רבי עקיבא היה קרוב להתחלת אלף החמישי שנתעורר ספירת הוד שהוא תגבורת הדינים כידוע שבית שני נחרב קע"ב שנה להתחלת אלף החמישי ומלכות ביתר היה נ"ב שנה אחר חורבן בית המקדש, ורבי עקיבא היה בביתר ורבי עקיבא היה חי ק"כ שנה כידוע מספרים (ב"ר ק, יא), ולהכי היה תגבורת הדינים, ונהרג רבי עקיבא וסרקו בשרו וכו' וגם כל העשרה הרוגי מלכות היה בתחילת אלף החמישי שהוא בהוד, בסוד 'כל היום דוה'

ועל כן מעיקרא נאמר במשה ענו מכל האדם וממילא הגיע לשראת השכינה הכי גדולה כנא' פה אל פה אדבר בו וגו', שהכל בא מכח מידת הענוה שהיה בו.

והנה ראה בכך איש חי בספרו 'בניהו בן יהודיע' סוטה (ה' ע"א), כל אדם שיש בו גסות הרוח לסוף מתמעט. נ"ל בס"ד וכו' או יובן בס"ד דאמרו רז"ל [קדושין ל' ע"ב] שלשה שותפים באדם, הקב"ה ואביו ואמו, והנה חלק האב והאם ניתן בתחלה וכו', ואח"כ נותן הקב"ה חלקו, נמצא חלקו יתברך בא לבסוף, ופרשתי בס"ד במקום אחר, כי באותיות א"ד"ם נרמזו השלשה שותפין שבאדם, כי באות אלף נרמז שמו יתברך, כי צורת א' הוא וא"ו ושני יודין שהוא מספר שם הוי"ה ברוך הוא (וכמו כן אלף ירמז על הקב"ה שהוא אלופו של עולם), ונשאר דם הוא מספר אב אם [שעולה ל- דם'], ולכן אם האדם יתגאה יסתלק אות א' משם אדם שיש לו, כי על הגאה אמר הקב"ה אין אני והוא יכולין לדור במקום אחד, ולכן אות א' שבו רמזו חלק שמו יתברך יסתלק ממנו, וישאר רק אותיות דם' שהם רומזים לאב ואם שלו, וזהו שאמר כל אדם' שיש בו גסות הרוח לסוף, רצה לומר חלקו יתברך שהוא בא לבסוף, שהוא רמזו באות א' דאדם

מתמעט, שמסתלק אות א' ונשאר דם, ע"כ עיי"ש

ולפי זה נמי שפיר הדגש, 'מכל האדם', שכיון שהיה הענו הגדול ביותר [שהקטין האלף שבו לכלום ויקר'א' באלף קטן נאמר], א"כ הוא זה שהשלים את 'האדם' [בה"א הידיעה], כלומר, אשר קישר בקשר הנעלה ביותר את 'האדם' ה-אלף ל-דם, ונעשה ל'אדם השלם' אשר בו עליונים ותחתונים תלויים.

והנה ראה זה הפלא ופלא, רבי שמעון בר יוחאי, היה משורש משה רבינו ע"ה כמבואר בבני יששכר ובסה"ק, ופקח וראה, והאיש משה ענו' מכל האדם, היינו 'שמעון' (עם האותיות), וכיון שכן אפשר לפרש ביתר שאת דברי הפייטן אשר כתב נעשה אדם נאמר בעברך, בעמוק יותר, בעברך דייקא, כי הוא משה הוא שמעון, ענו מכל ה'א'-דם, הם שקישרו ה'אלף' ל-דם על כן עליהם נאמר מכל 'אדם' או 'נעשה אדם' הם היו ה'אדם השלם'.

והנה אחר שנתבאר יסוד ענין זה שאיהו משה רע"ה איהו עיר וקדיש שמיה הרשב"י, יובן עוד בזה ענין גדול למאוד, במסכת נדרים (דף לח

עמוד א) שנינו, חכם, רב ושמואל דאמרי תרוייה, חמשים שערי בינה נבראו בעולם, וכולם נתנו למשה חסר אחת, שנאמר, (תהלים ח) ותחסרהו מעט מאלהים, עיי"ש. והנה בתיבות מע"ט הכל רמוז, מעט היינו מ"ט שערי בינה ו'ע' הלא היינו 'ע' פנים לתורה.

והנה מבואר מן הריאז"ל וכן הביא רבינו החיד"א בהגדה של פסח (על מעשה דרבי אליעזר ורבי יהושע ורבי עקיבא ורבי טרפון שהיו מסובין בבני ברק) דבעל ההגדה בא לחדש דאף אצל בבני ברק שהוא מקומו של רבי עקיבא (ע"י סנהדרין לב) סיפרו ביציאת מצרים, כי חז"ל דרשו על הפסוק 'וכל יקר ראתה עינו' ראתה עינו של רבי עקיבא יותר ממה שראתה עינו של משה, שהראה הקב"ה למשה קשר של תפילין כמ"ש עה"פ וראית את אחורי (ברכות ז), ורבי עקיבא ראה כל התפילין שנאמר וכל יקר ראתה עינו 'ויקר' אלו תפילין (מגילה טז), והאריז"ל מתנח סימנא 'וכל יקר ראתה עינו' 'כל' שער הנ', ולזה שאל משה 'שלח נא ביד תשלח' על ידי רבי עקיבא כמבואר במדרש, כי כל החיפזון להוציא את בני ישראל קודם הזמן היה לבל יכנסו לשער הנ' אשר משה רע"ה לא השיגו בשלמות להיותו זה לעומת זה, משא"כ רבי עקיבא שזכה לשער הנ' יהי לאל ידו לגואלם אף לאחר

שיכנסו לשער הנ', ועם כל זה עמד רבי עקיבא וסיפר ביציאת מצרים ע"ש.

והנה האר"י הק' בספר הליקוטים פרשת ואתחנן כתב (וכן הביאו גם השל"ה הק' בפרשת ואתחנן) וז"ל וקודם שחטאו ישראל, היה משה בתכלית השלמות, והיה משיג שער הנ' של חמשים שערי בינה הגדול מכולם, וכשחטאו ישראל נעלם ממנו. וזש"ה לך רד, כי שחת וכו', ר"ל רד ממנין ל"ך, וז"ש רז"ל נ' שערי בינה נבראו בעולם, וניתנו למשה חסר א', פירוש, מעיקרא כלם נתנו לו, וא' חסרו לו אח"כ, וז"ש ותחסרהו מעט וכו', פירוש, מעיקרו שלם היה, אלא שאח"כ חסרוהו היותר מעט מאלהים, שהוא אות א'. או פירוש, שחסרו הרבה, ולא נשאר לו אלא מ"ט, כמ"ש רז"ל אל תקרי מעט אלא מ"ט, והמ"ט הן מעט מזער, בערך שער הנ' הגדול מכולם.

אולם מוסיף האר"י הק', ולהיות שכוונת מרע"ה היה לטובה, לא מנע השי"ת ממנו הטוב, ובעת אסיפת רוחו, ויעל משה מערכות מואב אל הר נב"ו, נ' בו, ונכנס הנ' בשמו, ונעשה נשמה, וידוע כי נשמה הוא בינה, עכלה"ק.

והנה אחר שלמדנו ענין זה 'שרבי שמעון היה משורש משה רבינו'

הרי שדברי האר"י הק' שמשו רבינו בעת אסיפת רוחו, זכה שוב לשער הנ' מתקבל כעת משנה תוקף, דעלה הר נבו נ' שבו, איך כל זה יתקיים, והוא בעת שיבוא הרשב"י שהוא משה רעיא מהימנא, ואשר למד אצל רבו רבי עקיבא כל השערים וכל מעשה בראשית ומעשה מרכבה וכל מה שנכנס לפרדס ויצא בשלום מסר והאציל לתלמידו וכמו שהעיד רבי שמעון בעצמו שמדותי תרומות מתרומות מדותיו של רבי עקיבא, וא"כ ממילא חזר לו למשה זה השער הנ', כי הוא מרע"ה איהו רשב"י [ובזה היום יצא רבי שמעון מן המער"ה אותיות מרע"ה כי אחד הן] ואף סימן מובהק ניתן בו שכן צא וחשוב הר נב' עולה כחשבון ר"ע - רבי עקיבא, והעפיל ועלה רבי שמעון להיות משורש מרע"ה ומימלא יקבל משה רבינו עליו השלום את הכל כיון שמדותי

[דרשב"י] תרומות מתרומות מדותיו של רבי עקיבא אשר השיג לשער הנ'. והדברים עולים להפליא עם דברי האר"י הק' אשר כתב, אל הר נב"ו, נ' בו, ונכנס הנ' בשמו, ונעשה נשמה, וידוע כי נשמה הוא בינה, עכ"ל. מאי קאמר ונעשה נשמה וגם נשמה הוא בבינה, ואולי הכוונה להנ"ל, ונעשה נשמה היינו לומר ש'נשמה' הרי עולה לא פחות ולא יותר עקיבא בן יוסף שע"י שלימד רבי עקיבא לרשב"י הרי שנכנס הנ' לתוך משה ונעשה מן משה ל-נ' נשמה כלומר לשער הנ' כנ"ל, וזה מה שהוסיף נשמה הוא בבינה כלומר כי הוא רבי עקיבא היה כל כולו מעולם הבינה"י [יקוב הדין את ההר], אשר על כן כל התחלתו של רבי עקיבא לא היה כי אם משנת הארבעים כי בן ארבעים לבינה'.

* * *

ובספר אור היוקד 'מסכם' מספה"ק המן לרדת. [ב] יום שפסקו תלמידי רבי אלו הן 'עשר' עטרת אשר רשבי וחבריו. [ד] יום הסתלקות רשבי, נתעטרה זה היום. [א] יום שהתחיל

תורתו מנן לנו

י. רס"ג, ועם התיבות ועם האותיות הרי לך ר"ע.
יא. עולם הדין והמחשבה.

כד ל"ג את פני אדון ה' בעומר

ומסתמא בו ביום נולד. [ה] יום שבו
יצא רשב"י מן המערה. (ערוך השולחן
סי' תצג אות כו). [ו] יום שבו גילה
רשבי סוד נסתרים וכתב רבי אבא את
הזוהר. [ז] בו עבר תיקון שני שליש
מימי הספירה. וסיום העבודה בספירות
המדות. [ח] ספירת הוד שבהוד
והתהפכות הדין לחסד. [ט] יום שבו
חל פורים לעולם. [י] יום שבו מתחיל
'הארת שבועות'.

